Розсунулись, мов карти стіни,
угору стеля поплила,
і вікна згасли в синій тіні,
найближчі речі вкрила мла.
Так ява стала сном.
Уже не стеля, лиш глибінь,
уже не стіни — далечінь
і, наче іскри в тиші сплячій,
далекі, недосяжні в мряці,
дзвінкі, мінливі та дрижачі,
засяли зорі над столом.

І я спокійний та невгнутий
під небом, що важке, мов камінь.
Мені сьогодні не заснути.
Пишу холодними руками
оці слова.

Ріка шумить, мов млин, що мрії меле.
Головокружним ночі хмелем
п'яніє голова.
Ось таємнішає природа
в безбожно первісній красі
(словами не розкрити тайн її).
Яка ж страшна оцього світу врода,
що отруїла дні мої.

От жив звичайно, як усі,
мантачив безтурботно час,
аж забаглось мені нараз
чогось незнаного.

Сьогодні вже не так, не так:
складнішає життя,

і, наче чорний стяг,
шумить над серцем кожна ніч,
і місяць — мідний птах,
таємна рожа неба, лампа
поетів та сновид
веде мене в сріблистих снах
зигзагом мрії та безумства
понад безодню світу.
Мов ртуть, підноситься солодкий жах
до горла і до мізку,
аж струни-нерви задрижать.
Тоді вдаряє пісня стусаном ножа,
тоді лунає пісня різко.

Ну, сам скажи,
навіщо це усе,
навіщо мерзти
в красі холоднім сяйві.
Ось, краще бережи
твоєї молодості перстень.
Отих хвилин,
коли ще світ, мов серце, був широкий,
коли не снився сон лихий мені,
коли ще хлопцем сивооким
сміявся щиро й дзвінко
та без журби мантачив дні.

Так час перегортає
мого життя нову сторінку.

І знаю тільки те,
що треба пісню, наче тінь, нести з собою,
що треба йти, невпинно йти
назустріч мертвій тишині
за зовом вітру — за зовом ночі,

аж попіл сну засипле очі.
Спочине серце під крилатим кленом,
порине в море трав зелене,
і тільки пісня вільна, спіла,
жива, нестримна, горда, сміла
ітиме далі вже без мене.

1934